

Bevillingsmyndigheden efter denne Bestemmelse, men kun ved de egentlige Lotterier. Med Hensyn til § 20, Vædringsforslagene Nr. 42, 43, 44 og Underændringsforslaget Nr. 45 behøver jeg egentlig ikke at tilføje nogen Bemærkning. Det skulde da være med Hensyn til Nr. 43, idet jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette Forslag er fremgaaet af Forhandlinger mellem Ministeren og Udvalget; det er vistnok oprindelig reist af Medlemmer af Udvalget. Man har ønsket denne Rettelse, Ministeren er gaaet ind derpaa, og da det kun medfører en temmelig ubetydelig Udgift, har man været enig om at foreslaa Thinget at tiltræde dette Forslag. — Jeg gaar da over til Vædringsforslaene paa § 27 Nr. 193, 194 og 195. Med Hensyn til Forslagene Nr. 193 og 194 gaar Underændringen — det sidste Nummer — kun ud paa at tilveiebringe en mindre Forandring i Summen, idet man ikke fandt det rigtigt at give en saa høi Understøttelse, da man derved frygtede for at bringe for megen Lighed tilveie mellem en saadan Understøttelse og en virkelig Pension. De 200 Kr., der ere foreslaaede til en Arkitekt ved en af Sindsygeanstalterne, har man foreslaaet netet, idet man nemlig gaar ud fra, at det ikke er rigtigt, hvad der staar i Motiverne, at det vil medføre en betydelig Besparelse, naar Anstalten har en Arkitekt til at se sine Bygninger efter og gjøre dem istand. Jeg tør ikke sige det bestemt, men jeg tror, det vilde være fuldt berettiget, om Udvalget var af den Formening, at det snarere vilde blive dyrere. I ethvert Tilfælde er der ikke nogen Grund til at have en saadan Arkitekt, thi disse Gstersyn og Reparationer kunne foretages af de lokale Haandværkere; jeg tror bestemt, at, er der Noget, der gjør saadanne Ting dyrere, er det at holde en Arkitekt. Der staar da kun tilbage Vædringsforslaget under Nr. 7 udenfor Betænkningen; det er et gammelt bekendt Forslag vedrørende den ærøiske Arvesag, stillet af tre ærede Medlemmer af Thinget. Da dette Forslag ikke er motiveret af de ærede Medlemmer, skal jeg indskrænke mig til paa Udvalgets Begne at gjøre de ærede Forslagsstillere opmærksom paa, at Udvalget endnu ikke har haat Leilighed til at behandle denne Sag og navnlig ikke til at konferere med Ministeren. Udvalget har jo tidligere, ligesom Thinget, stillet sig velvilligt ligeoverfor denne Sag, og jeg tror, jeg tør sige, at Ministeren heller ikke har stillet sig uvillig ligeoverfor den. Jeg tror, jeg tør sige, at han ikke har stillet sig anderledes, end hans Stilling ifølge Konsekventerne maatte føre til. Udvalget

vilde nu sætte Pris paa, om de ærede Forslagsstillere vilde lade denne Sag gaa tilbage til Udvalget for, naar den var kommen der, at give Udvalget Leilighed til at konferere med Ministeren om den, og da eventuelt enten indbringe Forslaget igjen eller, hvis man ikke fandt dette rigtigt, da lade de ærede Medlemmer selv indbringe det. I saa Henseende er jeg ikke istand til at give noget bestemt Løfte, men det er i alt Fald Udvalgets Hensigt, naar de ærede Medlemmer ville følge mit Raad, da at forhandle Sagen med Ministeren i Udvalget. — Dertil skal jeg indskrænke mig, da jeg ikke tror, der findes Anledning for mig til yderligere Bemærkninger.

Suel: Det sidstnævnte Forslag, som udenfor Betænkningen er stillet af toende ærede Medlemmer i Forbindelse med mig, er jeg af mine Medforslagsstillere anmodet om nærmere at begrunde, og jeg skal gjøre det saa kort som muligt. uagtet Sagen ikke er af et ganske ringe Omfang. Jeg anser det nemlig for rigtigt, at Sagen kommer til at foreligge fuldt begrundet ogsaa i Entelighederne, da det er saa længe siden, den forelaa for det høie Thing. Det Tilfælde, hvorom det her dreier sig, er heldigvis et af dem, som kun forekomme meget sjældent. Jeg kender kun et eneste Tilfælde af lignende Beskaffenhed, og det skriver sig fra forrige Aarhundrede. Det Tilfælde, som foreligger, er nemlig af den Beskaffenhed, at Retsbestyttelsen som udvæks gennem Domsmagten, undtagelsesvis ikke har kunnet virke i Overensstemmelse med sit Diemed, nemlig at bringe den materielle Ret til Gylbighed i det virkelige Liv igennem den formelle Ret. Det er heldigvis yderst sjældent, at saadanne Tilfælde indtræffe, men det kan ske. Dette overraster og forbauser altid Løgsfolk; men for os, som ere vant til at syde med Lov og Ret, er det ikke noget Nyt og heller ikke noget Uforklarligt. Vi vide, at Romerne havde et Odsprog, som sagde, at den største Ret kunne være den største Uret, og vi kende ogsaa Grunden til, at Sligt kan indtræffe, den nemlig, at Domstolene ikke i dens Retsafgjørelse have fuldstændig frie Hænder, men ere bundne paa mange Maader. Der gives Stranker for deres Virksomhed, som de ikke kunne overstride; de ere nødt til at basere deres Retskjendelser paa visse givne Forudsætninger, og de kunne ikke tage Tilfældet frit op, som det oprindelig foreligger. Jeg skal blot antyde enkelte Exempler paa sige Indskrænkninger, som ere satte for Domstolenes Af-